

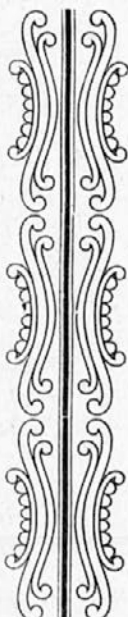
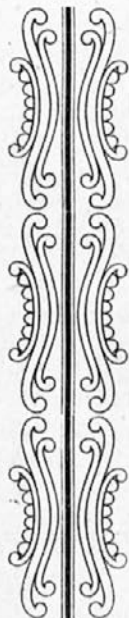

VERSKI LIST ZA MLADINO

Leto III.

1932.

Štev. 5

Presrečni nedolžni pastirčki
v Detece božje strmé.
Veselje z obraza jim sije;
zvezde v očeh jim goré.

Pozdravljeno bodi nam Dete!
Luč si prineslo z neba.
Pregnalo temó si pregrehe,
dalo nam čistost srcá.

Po snegu mali Jezus gre . . .

Preko tihe stezé
po belem snegu
mali Jezus gre . . .
Lučko drobno
v roki drži,
obrazek mu v žaru
rožnem gori.

Jezus kliče:
»Ali ste doma,
bratci in sestrice?
Pri vas je tema —
pa sem prinesel
vam lučko z neba!«

Le pridi, naš Jezus!
Ovenčaj nam srca
s čednostmi božjimi,
olepšaj nam duše
z milostmi svojimi!

Mali Jezus gre
po belem snegu
preko tihe stezé
v kamrico našega srca.
V ročici mu drobna
luč trepeta . . .

Urednik vošči!

Želim vsem svojim ljubim Lučkarjem in Lučkaricam, da bi vas obiskal v božičnih dneh mali Jezus s svojo neskončno ljubeznijo, pa da bi v vaših srcih kraljeval celo leto 1933.

Kako boš preživel sveti večer?

- 1.) Postavi jaselce! Vsak otrok naj ima — če je le mogoče — poleg družinskih, še svoje lastne.
- 2.) Ob razsvetljenih jasecah in božičnem drevescu povej na pamet ali pa preberi pesmice, ki jih najdeš v pričujoči številki »Lučke«.
- 3.) Zapoj z drugimi vred nekaj božičnih pesmic; če le moreš, tudi to, ki je v »Lučki«.
- 4.) Preden greš k počitku, moli prav pobožno večerno molitev pred jasecami.
- 5.) Če ti starši dovolijo, pojdi k polnočnici!

Božična zgodbica.

Na sveti večer je bilo. Božje Dete se je spustilo v spremstvu blestečih angelov v sredino gozda, ki je bil ves s snegom odet. Tam so pričeli zbirati angeli smrečice, da jih ponese lepo okrašene in bogato obložene dobrim otrokom. Mali Jezus pa je med tem sedel v gozdni kapelici.

Pa se je zgodilo, da je prišla tja v bližino deklica, slabo oblečena, vsa trepetajoča od mraza. Nabirala je suhljadi. Solze so ji polzele po licih, zakaj njene misli so bile pri mamici, ki leži smrtno bolna v postelji. Sirotica ni imela prav ničesar, s čemer bi postregla bolnici — še sama je morala stradati. Majhen košček trdega kruha, ki ga je imela v žepu, naj bi bila vsa njena večerja. Skrbelo jo je, kaj bo jutri. Ali naj obe z mamico umrjeta od gladu?

Nabrala je precejšnjo butaro suhljadi. Preden si jo je zadela na glavo, je pokleknila v mrzli sneg in z visoko dvignjenimi rokami je začela na glas moliti:

»Božje Dete, usmili se me! Ozdravi mojo ubogo mamico, da bo zopet mogla delati in kaj zaslužiti, ker sicer bova umrli obe od gladu. Mali Jezus, ti si vsemogočen, ti edini mi moreš pomagati v tej hudi stiski.«

Deklica si zadene butaro na glavo in gre počasi proti domu.

Angeli so slišali dekličino prisrčno molitev in so vse natančno sporočili malemu Jezusu, ki je bil še vedno v gozdni kapelici. Božje Dete je tedaj obiskalo ubogo deklico; pa ne v svoji blesteči haljici, temveč vzelo je nase podobo siromaš-

nega dečka, oblečenega v oguljene, razcefrane hlačke in v tenko, ozko suknjico.

Približa se deklici in jo milo pogleda. Le-ta pa mu reče polna sočutja:

»Kam pa vendar greš? O ti siromaček, gotovo si se zgubil v tem gozdu, pa ne veš, kod in kam. Pa kar trepetaš od mraza. Domov te bom peljala. V peči bom zakurila, ti se boš pa lepo grel. In lačen si — seveda. Škoda, da imam le tole skorjico...«

Ponudila mu je svojo borno večerjico. Deček pa jo prav ljubeznivo gleda in ji reče:

»Sestrica moja, ali me ne poznaš?«

Tisti trenotek pa je že stal pred strmečo sirotico mali Jezus v biserno haljico oblečen in polno jasnih angelov ga je obdajalo.

Božje Dete ji poda roko in tedaj je bila deklica oblečena v lepo obleko in zavita v topel kožušček, na nogah je imela čisto nove čizemce.

In božje Dete je izpregovorilo:

»Blagor usmiljenim, ker bodo usmiljenje dosegli. Imela si sočutje z ubogim dečkom in si mu hotela pomagati kljub svojemu velikemu siromaštvu. Tvoja ljubezen je veljala meni. — Pojdi domov, kjer te čaka tvoja mamica zdrava in še mnogo drugega veselja.«

Božje Dete je izginilo z angeli vred. Deklica pa je tekla vsa srečna domov. Na pragu jo je čakala mamica, polna prekipevajočega veselja. Pritisnila jo je na srce in jo poljubila.

Soba je bila vsa praznično okrašena. V kotu so se smehljale jaselce in tam poleg je stalo božično drevesce. Na mizi je dehtela ogromna pogača in okrog nje je bilo razvrščenih nešteto drugih dobrot.

Dečki moji! Moje deklice! Božič je že tu. Ali ima vsakdo že določenega siromašnega otroka ali ubogega starčka, kateremu hoče narediti za sveti dan veselje za vsako ceno? Tu ne velja izgovor: Saj nič nimam! Tudi deklica, ki sem vam o njej pravil, ni imela nič, pa vendar je hotela dati od svojega siromaštva. Ne pozabite: Karkoli boste storili komurkoli izmed siromakov, ste Jezusu storili. Podvizajte se! Zadnji čas je že. Pa mi pišite, kako ste to mojo željo izpolnili. Vsakega pisma bom zelo vesel.

Jok svete noči.

Kako je lepo, ko svetonočni zvoni pojo, ko lučke žare iz vsakega doma in je v naših dušah tako toplo, toplo... Sveta noč, blažena noč. Kako draga so nam to noč naša bivališča, kako prijetna, polna sladkega božičnega veselja! Tam pod smrečico, tam v jasecah božje Dete Jezus sniva in ob njem okrog jasele smo zbrani mi, domača družina: oče, mati in bratec in sestrica. Sveta noč, blažena noč... In molimo in pojemo in smo radostne volje. In če kdo potrka na okno in poprosi kruha, damo mu ga, pa ne samo kruha, tudi potičico to noč, tudi potičico, saj je božje Dete med nami, ki nas je z vsem dobrim obdarilo. Sveta noč, blažena noč... in molimo in pojemo in smo radostne volje... Oj, oj, še nekdo trka zunaj, oj, oj, žalostno, onemglo toži, oj, oj!

»Mama, čuj!« Pojemo in smo radostne volje... Mama, atek, čuj! Glas! Čuj, mama, ruski glas!« In pojemo in pojemo in smo radostne volje, le mala Zdenka je tiha in tožna, tiha in tožna, nekje se nekaj žalostnega godi...

Sveta noč, blažena noč...

Črna, mrzla noč. Baraka pri baraki, cela vas, celo mesto... Snežena burja reže do kosti. In daleč na okrog polno divjih zveri. Pozno v noč so legli spat od naporenega dela utrujeni jetniki. Radi svetega Jezusovega imena so bili poslani sem v prognanstvo daleč na sever na ledene otoke. Kar v zamazane cunjje oblečeni leže na ozkih trdih deskah. Težko sopejo v zadehlem stanovanju... Polnoč. Sveta noč, blažena noč... Vse že spi... In Jezus se rodi... Ljuto tuli burja zunaj. Do smrti zmučeni jetniki hropejo. Prvi sen, a kratek sen.

V temno barako se zasveti. Tam ob vratih hrušč, konjsko prhanje. Na iskrem vrancu se zakadi po sredi barake med jetnike surov, pijan čekist (boljševiški policaj). Divje vpije, rohni ter z debelo grčevko bije in mlati na levo in desno. Vstani, pes krščanski! In s takim pozdravom hiti naprej do

drugega konca, kjer spe škofje in duhovniki. Oči čekistove gore v gnevu in srdcu. Kolne, tolče ter brez usmiljenja udriha po duhovnikih Gospodovih. Enemu in drugemu se utrne solza... Sveta noč, blažena noč... božje Dete Jezus, usmili se nas!

Luči v barakah pogasnejo... Po ozkih gozdnih gazeih se vlečejo dolge vrste jetnikov s sekirami in žagami...

In pojemo in pojemo in smo radostne volje, le mala Zdenka je tiha in tožna.

»Mama, meni se zdi, da nekdo to noč joče! Mama, molimo zanj!«

F. Metod Turnšek, o. list.

P. Krizostom:

Trije angelčki.

Sredi svete božične noči
iz visokih nebes so priplavali
v Betlehem trije angelčki.
Božje Dete bi radi videli
in Mater Marijo pozdravili.

Skozi špranjo v hlevček pokukajo
in jaselce borne zagledajo.
Mračno je v hlevčku vse.
Potrkajo na duri lahnó
in prosijo Jožefa gorkó,
da jim odpre...

Varno odmakne Jožef zapah,
obraz mu je bled in plah;
preko ustnic kazalec drži:
»Pst! Tiho, da se Jezus ne zbudi!«

Angelčki v hlevček smuknejo,
pred Dete pobožno pokleknejo.

Prvi Jezusu pred jaselce
rožo zlato položi.
Drugi prižge mu lučke tri.
Tretji pa pesem tiho zapoje:
»Bodi pozdravljeno, Detece moje!«

Povest o malem Cibku.

Snežilo je, kot bi šlo za stavo. Zemlja je bila zavita že v zelo debelo sneženo obleko — snežilo pa je še in še.

Kdo vendar meče bele kosmiče tako podjetno na zemljo? Le pogledjmo v višave!

Aj, aj! Nebeška vrata so se odprla na stežaj in truma rajskih krilatcev se je vsula iz nebes. Pa kaj vendar počenjajo! Ha, ha, ha; valijo ogromne bale belega bombaža in jih postavljajo v enakih razdaljah na oblake. Na vsako balo zlezajo štirje angelčki in prično cufati bombaž. Kosmiči frče proti zemlji; spotoma se zelo ohladijo in se spremenijo v sneg, ki pada navdušeno na tla. Zdaj razumemo dobro, kako nastane sneg, razumemo pa tudi, zakaj ravno danes tako močno sneži.

Danes so angelčki prav posebno pridni. Komaj se je pričelo mračiti, pa so bile scufane že vse bombažaste bale.

Tedaj pride skozi rajska vrata sveti Peter s svojim ljubljencekom, ljubeznivim angelčkom, ki so mu pravili Cibek. Bil je Cibek oblečen v lepo srebrno haljico in imel je majčkene, zelo, zelo majčkene zlate perutničke, s katerimi je kaj rad frfotal — pa žal, so bile premajhne, da bi ga mogle nositi po zraku.

Angelčki so privalili novo bombažasto balo. Hoteli so se že spraviti nanjo, toda sv. Peter jim tega ni dovolil, češ da je že prepozno in da bo treba iti v raj spat. Mali Cibek je med tem splezal na balo in veselo frfotal s perutničkami, sv. Peter pa je krilil z zlatim ključem in podil angelčke v nebesa. Pri tem je pa nehote ošvrknil balo, na kateri je sedel ljubeznivi Cibek. Bala se je zazibala in zdrknila po oblaku navzdol.

Tedaj pride skozi rajska vrata sv. Peter s svojim ljubljencekom ...

Ubogi angelček je kriknil in zafrfotal še enkrat z zlatimi perutničkami, pa je že izginil z balo vred prestrašenemu sv. Petru izpred oči.

Kakor blisk je frčal Cibek proti zemlji. Bombaš se je spotoma spremenil v sneg in siromaček je kar trepetal od mraza. Pa zdaj, zdaj! Bums — bums — štrbunk!!! Sneženi plaz je priletel z vso silo na tla, tako da se je mali Cibek popolnoma skrila v njem. Mnogo se je moral truditi, preden je prilezel iz svoje mrzle ječe. Bos, v sami srebrni haljici, se je razgledoval, kje da je, pa venomer je krilil s perutničkami.

Kmalu zapazi, da je poleg neke zasnežene strehe; takoj zleze nanjo. Streha je bila nekoliko raztrgana in zijala je nekako v njeni sredini velika luknja. Cibek smukne vanjo in na svisljih se zarije v slamo in seno, pa kmalu prav sladko zaspi.

Sredi noči pa ga prebudi nekakšen šum. Odpre oči, pa kako se začudi, ko je hlevček bajno razsvetljen. Trudi se, da bi pogledal, kaj se vendar godi tam doli, toda ves njegov trud je zaman; razgled mu zapirajo deske. Tedaj zapazi tram, ki je položen od enega konca hleva do drugega. Previdno prične plezati; ko pride v sredino, se ozre — in kaj vidi? Tam doli leži v jasliah na slami ljubeznivo dete. Poleg jasliah kleči zelo lepa žena in zraven njen mož, po hlevčku pa plavajo mnogi angelčki. Zdaj se spomni, kako so govorili v nebesih, da bo to noč stopil na zemljo Jezus. Ob pogledu na božje Dete razprostre mali Cibek svoje ročice v velikem veselju, toda pri tem mu zmanjka tal in pade — pade ravno v jaselece na božje Dete, ki ga prav ljubeznivo pogleda.

Mali Cibek je ostal tri dni pri Jezuščku, s katerim se je lepo igral. Tretji dan pa je prišel ponj velik angel in ga odnesel v nebesa, kjer ga je sv. Peter sprejel z nedopovedljivim veseljem.

NE POZABITE!

Na praznik sv. treh Kraljev (6. januarja) bodo ob 4. uri popoldne položili ljubljanski otroci v imenu vseh slovenskih otrok »Jezusove dneve« božjemu Detetu pred jaselece. Slovesnost se bo vršila v frančiškanski cerkvi v sledečem redu: kratek govor, procesija otrok s prižganimi svečkami, darovanje Jezusovih dni, pete litanije Matere božje. — Pridite! Svečke vam bomo razdelili v cerkvi brezplačno.

Nebo je noćoj razsvetljeno

Nežno

P.F. AČKO

Ne-bo je no-ćoj razsve tlje- no, pe- sem vvi
 Ne-dolžna De-vi-ca Ma-ri-ja, v hlevčku po
 Ne-beški du-ho-vi nad hlev čkom, pesmi-ee
 Pred De-te se mi poklekni-mo, z an-ge-li

šavo Ki-pi. Ne-beško je De-te ro-je-
 božno kle-či. In De-te vple-ni-ce po-vi-
 sve-te po-jo. Pa-stir-čki ob ja-sih kle-či-
 poj-mo mu čast. In sr-ca mu v čar poklo-ni-

1. -no, via-sli-cah bornih le-ži. Ne-ži.
 -ja, se-va ji raj iz o-či. In-či.
 -jo, mg-li-jo De-te lju-bo, Pa-bo
 -mo več-no nje-go-va smo last. In last.

2.

† Lojzika Pelko.

(Umrta 24. novembra 1932.)

Ni se še dobro usedla prst nad grobom drage nam sestrice Angelice, že je mrtvaški zvonček naznanil, da je jesensko odmiranje ogrnilo s svojim plaščem ravno tako nam drago in pridno Lojziko Pelkotovo, hčerko krojaškega mojstra in hišnega posestnika v Novem mestu. Bila je še pri pogrebu č. s. M. Kostke v Šmihelu, nato je dih smrti objel tudi njo. Obbolela je na slepiču. Operirati jo niso mogli, ker je pritisnila pljučnica in je imela previsoko vročino. Tako je trpela celih štirinajst dni, dokler je ni smrt presadila v nebeške vrtove. Bila je vsestransko zgledna učenka meščanske šole v Šmihelu. Lep je bil pogreb. Sprevod samih belih krizantem se je pomikal na pokopališče. Pustili smo govoriti njene sovrstnice, součenke, sestrice sv. Klare so pa zapele v slovo nagrobnico in himno sestic sv. Klare. Tako padajo mlade evetke in umirajo kot žrtve za procvit naše mlade organizacije. Prepričani smo, da se naša vrla sestrica veseli pri nebeškem Vrtnarju svojega presajenja iz te trde zemeljske grede in da prosi za nas. R. I. P.

Pet svečk.

Na sveti večer prižgi pred jaselcami pet svečk. Prva naj gori za tvoje ljube starše; druga za uboge ruske kristjane; tretja za tistega siromaka, ki mu boš na sveti dan napravil veselje; četrta za vse tiste nesrečneže, ki so vrgli Jezusa iz svojega srca; peta pa naj gori za vse pagane, ki naj bi jim prav kmalu prisijala v temo Luč, ki je Kristus Gospod.

Ali boš prižgal teh pet svečk prav zares?

Z malim Jezusom se je igral.

Herman Jožef je bil zelo ubog deček. Bos in lačen je hodil v šolo.

Pot ga je vodila mimo cerkve, v kateri je bila podoba Matere Božje z detetom Jezusom v naročju. Herman Jožef je stopil spotoma vedno za par minut v cerkev, da bi pozdravil Jezusa in njegovo sladko Mater. Vedno jima je povedal vse, kar mu je težilo sree.

»Ljubi Jezušček«, je včasih tožil, »danes sem še brez zajuterk; tako ubogi smo pri nas. Toda kljub temu sem zadovoljen, saj si tudi ti trpel siromaštvo in lakoto«.

Pri teh obiskih je prinesel Herman zelo rad kako malenkost s seboj. Navadno je bila to kaka cvetlica, ki jo je sam utrgal ali pa mu jo je kdo podaril.

Nekega dne je prišel v cerkev nenavadno vesel. V roki je imel krasno jabolko. Tega je dvigal proti podobi, se vstopil na prste in je zaklical: »Poglej sladko jabolko! Vzemi ga, ljuba Mati, in ga daj malemu Jezusu!«

Tedaj se je Marija nasmehnila. Stegnila je svojo roko proti dečku in je vzela jabolko. Herman Jožef je tekel ves srečen v šolo. Na povratku je stopil v cerkev in pozdravil božjo Mater z Detetom. Marija pomigne dečku, naj pride bližje in naj se z Jezusom igra. Herman uboga.

Kdo more popisati Hermanovo srečo, ko se je igral s samim najsvetejšim Odrešenikom.

Neugnani Drago ali: Kako deluje milost božja v nepokvarjenem otroškem srcu.

(Nadaljevanje.)

12. Z dežja pod kap.

Proti večeru so se dečki žalostno pomenkovali, da neoj ne bodo mogli tako dolgo spati kakor davi.

»Bodite brez skrbi!« jih je tolažil Drago. »Tudi nocoj se boste lahko naspali.«

»Kako boš to naredil?«

»Boste že videli.«

Fantje pa so Dragotovi iznajdljivosti že popolnoma zapu-
pali, zato ga niso nič več izpraševali.

Ko so vsi pospali, Drago vstane, odpre okno in vrv od
zvona priveže na kljuko, ki je za dve pedi pod zvoncem mo-
lela iz zidu. Nato pa okno zopet zapre, se uleže in zaspi ter
se prebudi šele tedaj, ko zopet zasliši rahel šum. Previdno
se ozre skozi okno in zagleda glušca, kako na vse kriplje po-
teguje za vrv, ne da bi zvon dal kak glas od sebe. Drago zo-
pet toliko časa počaka, da zvonar odide, potem pa sname
vrv s kljuke in jo priveže na zvon.

Ura je udarila pet, šest, pa povsod vse tiho kakor prejš-
nji dan.

»Čudno!« se pogovarja glušec sam s seboj. »Prav kakor
včeraj! Nihče se ne gane! Le kaj jim je? Gospodar bo pa zo-
pet mene dolžil! Kakor da sem jaz kriv, če so vsi skupaj le-
nuhi! Primoj zelen, danes jih pa ne grem buditi, četudi do
opoldne spijo! Saj ne bo moja škoda! Če mi bo pa gospodar
hotel zopet naložiti denarno kazen, se skregam in grem! Naj
sami gledajo, kako bodo izhajali brez mene! Dosti jim stre-
žem, ne stanem jih pa tudi ne mnogo, primoj zelen, da ne!«

Gluhega zvonarja je iz njegovega razmišljanja vrgla krep-
ka bunka v hrbet; z njo je namreč svoj obisk naznanil sam
gospod Zlodej, zopet tako togoten kakor včeraj. Zvonar mu
pa tudi ni dal časa, da bi povedal, po kaj je prišel, ampak je
začel kričati nad učitelji, šolarji, bratoma Zlodejema, nad vso
hišo in žugal, da takoj odide, da jih naznani sodniku ter vpil
brez prestanka, dokler se ni izkričal; nazadnje pa je zahteval
da mu vrnejo tista dva dinarja od včeraj, kajti sicer takoj
pusti službo in vso hišo spravi ob dobro ime, ker ljudem po-
ve, kaj se v hiši godi in da so celo z vilami v zvezi!

Stari Zlodej je porabil vso svojo zgovornost in ga za božjo
voljo rotil, naj vendar že neha! Pa kaj, ko ubogi glušec ni
znan ceniti njegovih očetovskih besed, ker jih pač slišal ni!
Zato se je Zlodej nazadnje udal, potegnil iz žepa dva dinarja
in ju pomolil glušču. Ta se je takoj pomiril in celo izjavil, da
rad odpusti, ker so ga včeraj po nedolžnem dolžili, češ da je
zanemaril službo.

Gospod Zlodej je zopet sam šel pozvoniti za vstajanje. Ka-
kor včeraj, so bili tudi danes . . . vsi zadovoljni, da so se sladko
naspali in mnogo govorili o črnem možu in njegovih burkah.
Drago pa je imel pripravljen načrt tudi za zvečer. Izpazil je
natančno čas, kdaj odhaja glušec v klet po pijačo. Bila je to
grozovita brozga cikastega sadnega mošta, ki so mu primeša-

vali devet desetih vode. Prosil je na stran, pa se skrila v neki temni vdolbini ob vhodu v klet. Počakal je, da je glušec odšel mimo njega, nato pa mu je pogumno in v varni razdalji sledil. Ko je bil glušec zaverovan v pijačo, pipo in vrč, se je Drago z vso silo vrgel nanj, ga prekucnil po tleh, ugasnil svečo in prevrnil vrč. Glušec je kričal kot da ga devljejo iz kože. Drago pa se je zopet skrila v svoj črni kot. Prihitelec je hlapec, gledat kaj da je, tudi on držeč v rokah svečo. Prav ko se je sklonil nad gluščem, da vidi, kaj mu je, plane Drago nanj kakor prejel na zvonarja, ga prevrne, ugasne svečo in mu šepne na uho: »Črni mož!« Joj, kako je hlapec zatulil! Sam gospod Zlodej je pritekel gledat, kaj naj strašni hrup pomeni, pa tudi njega je doletela ista usoda: Drago ga je z zaletom prekucnil, da se je zatrkjal na oba tovariša, ki sta se valjala po blatu, nastalem od pijače. Zdaj so pa kričali kar trije.

POŠTA MALEGA JEZUSA

Rešitev Miklavževe uganke: Sveti Miklavž nosi dobrim otrokom darove.

Izžrebani so bili sledeči: Skočir Jože (Boh. Bistrica), Mastnak Vincenc (Loka pri Z. m.), Praznik Anton (Vel. Lašče), M. Čanjevac (Celje), Mici Krajger (Novo mesto), Sirca M. (Kamnik), A. in V. Bratina (Križevci), Milan Koprivnik (Tržič), Božo Pisansky (Kostanjevica) in Kvas Jožef (Ljubljana).

Dobe po večini jaselece.

Razpisujem nekaj novih nagrad. Kdor mi bo zelo lepo popisal, kako je za Božič napravil kakemu siromaku veselje, dobi kot nagrado »Serafinski koledar« (se ga lahko obesi na steno ali postavi na mizo).

*

Visokočastiti g. urednik!

Najprej se Vam lepo zahvalim za poslano lepo knjigo »Sv. Stanislav«, ki sem jo dobil pri drugem žrebanju.

Na Vaše vprašanje v Lučki št. 2. Katerega svetnika sem si vzela za vzornika? odgovorjam sledeče:

Jaz sem si vzela za vzornika svojega patrona sv. Bernarda. Sv. Bernard je bil ponižen in svet menih iz cistercijskega reda na Francoskem, bil je čudež in kras sv. cerkve, velik po duhu, velik v govoru in dejanju in posebno velik v ljubezni do nebeške Kraljice. Najbolj všeč mi je njegova ponižnost in ljubezen do nebeške Matere. Prosim Vas častiti g. urednik, da bi pri prihodnji Lučki priložili Jezusove dneve za moje dve sestri in bratca, jaz jih zmiram rad zapisujem. Za ruske otroke in Rusijo molimo otroci vsak večer.

Povedati Vam moram tudi, da sem bil 4. julija z očetom in sestro Kornelijo na novi sv. maši č. g. Janeza Mikula v Ločah pri Baškem jezeru. Šli smo tja in nazaj peš, 6 ur hoda. Bili so pri novi sv. maši in imeli pridigo prevzvišeni g. dr. Rožman, ljubljanski škof. Pa kako lepo so pridigali; razlagali so posvetilne obrede novomašnikov in

kako spremlja duhovnik s svojim blagoslovom človeka od zibelke do groba. Kako krasno je bilo to, da so prišli prevzvišeni škof na novo mašo koroških Slovencev.

Pozdravite jih Vi prosim v mojem imenu in v imenu cele naše družine.

Prisrčno pozdravljeni od nas vseh.

Bernard Strauss, Hodiše, Koroško.

Častiti g. urednik!

V vsaki številki »Lučke« čitam kako Vam pišejo Vaši naročniki. Zato sem se tudi jaz odločila, da Vam sporočim svoje veselje. K sveti maši hodim rada. Pred našo hišo je kapelica Matere božje. Prav rada Mariji prižigam lučko v ta namen, da bi Marija obvarovala ruske otroke pred strašnimi brezbožniki, ki tako zaničujejo sv. katoliško cerkev.

»Lučke« sem prav vesela in komaj čakam, da jo dobim. Ko jo imam, jo vsem domačim prečitam na glas. Upam, da me bo Marija uslišala ter z ozirom na vse moje žrtve in dobra dela pomagala in rešila Rusijo.

Srčno Vas pozdravlja

Lojzka Premk, učenka VI. r. v Litiji.

Častiti gospod urednik!

Ne zamerite, ker Vas zopet nadlegujem. Moram se Vam zahvaliti za ta prekrasni list »Lučko«. Ona me vodi po pravih potih. Tako je lepa, kot da bi jo tiskali v zlatih nebesih. In, da bi angel neke noči prišel nad belo Ljubljano ter Vam jih podaril. Zahvaljujem pa se Vam tudi za lepo povest o neugnanem Dragotu in za lepe zglede. »Jezusovi dnevi« mi tudi ne delajo preglavice.

O ljuba »Lučka« le sveti nam, da tvoje ovce ne zaidejo v goščavo! Napisala pa sem tudi kratko pesemco.

Ljuba »Lučka«!

Preljuba moja Lučka ti,
kak lepa si, kak lepa si!
Le sveti vedno naokoli
tam doli z jasnega neba
da ktera zemeljskih sirot
ne zajde tja do brezna zmot.
Le sveti, sveti vedno ti,
da ovce prave ne zgube poti.
Le sveti, ljuba Lučka, nam,
da mi ne zajdemo drugam!

Lepo Vas pozdravlja in roko poljublja Vam udana
Hedvika Zakonjšek, Trbovlje, VII. a razred.

Tereziji Drofénik in Mariji Plemenitaš, učenkama V. razreda, Sv. Križ pri Rogoški Slatini. — Kako sem se razveselil, ko sem prejel po vajinem dobrem g. kaplanu tako obsežno pismo. Lepa je bila Slomškova proslava pri vas tako v cerkvi, kakor v društvenem domu. Nad vse vaju pa moram pohvaliti, ker tako zvesto poslušata pridigo v cerkvi in si vse tako lepo zapomnita. Ljubi Jezus vaju mora prav gotovo biti zelo vesel.

Urednik.

»Lučka z neba« stane za vse leto po pošti 6 Din, za Italijo 3 L, za Nemško Avstrijo 1 Š. — Pri večji množini izvodov popust po dogovoru. Uredništvo in upravništvo: Ljubljana, Marijin trg 4. — Izdajatelj in urednik: P. Krizoston Sekovanič O. F. M. — Tisk tiskarne Makso Hrvatín v Ljubljani.